

[Robert Christensen.]

penge. Så skal de vel som alle andre nøjes med 1 gang sygedagpenge. Jeg tror, det kan blive svært for hr. Finn Christensen at forklare arbejdere i Danmark den „ligestilling“, der ligger i, at der er nogle arbejdere, der under sygdom skal have 636 kr. om ugen, men der er nogle andre, der skal have 1.272 kr. Det bliver nok lidt svært at forklare. Jeg tror også nok, at befolkningen vil finde ud af, at hvis man bliver syg, så vil det i fremtiden være bedre at tjene 2 gange 35.000 kr., end det er at tjene 1 gang 70.000 kr. Jeg mener, det er forkert med denne dobbeltdækning. Det må være socialt rimeligt, at de får den dækning, der ligger i lovforslaget, og ikke mere, og derfor foreslår vi ved et underændringsforslag, at denne dobbeltdækning af sygedagpenge fjernes.

Jeg vil gerne på venstres vegne anbefale lovforslaget med de af mindretallet stillede ændringsforslag samt de af ministeren stillede ændringsforslag, som er tiltrådt af hele udvalget.

Valbak: Mit parti er medforslagsstiller til en række ændringsforslag her ved anden behandling.

Om de selvstændige: vi har den opfattelse, at forslaget om en 4 ugers ventetid for de selvstændige i stedet for 5 uger er en rimelighedshandling over for denne gruppe. De får derved en beskeden andel på 15 mill. kr. af statens tilskud til dagpengeordningen, og vi må jo her huske på, at store grupper af de selvstændige ingenlunde hører til de velhjærgede i samfundet, tværtimod, blandt dem finder vi i stigende grad virkelig lavtlønnede og økonomisk sårbare.

Dobeltdækningen: udvalget har været optaget af problemet omkring de muligheder, regeringsforslaget giver for at opnå overdækning eller ligefrem dobbeltdækning i arbejdsgiverperioden. Hører man nu til de meget energiske, som arbejder både dag og nat og vel at mærke lægger indsatsen hos flere arbejdsgivere, ja, så kan man opnå dagpenge lige så mange steder, som man har

arbejdspladser. Teoretisk kan man på den måde sprænge loftet både to og flere gange. Pointen for at få denne fordel er, at man skal dele sin indsats på flere arbejdsgivere. Kritikken imod flertallets løsning kan samles i nogle punkter. For det første: den, der lægger vægt på at koncentrere sin indsats på én og den samme arbejdsplads, er ringere stillet under sygdom end den, der samler en tilsvarende indtægt sammen fra flere arbejdspladser. Dette forhold modvirker med en eller anden styrke de almindelige bestræbelser mod en nærmere tilknytning til den enkelte arbejdsplads, som er så væsentlig en forudsætning for fremme af medbestemmelse og økonomisk demokrati. For det andet: den almindelige samfundsudvikling fører til lavere og lavere arbejdstid. Her mødes naturligvis mulighederne for at gøre brug af dobbeltdækningen, man skal jo ikke have haft arbejde ret mange timer på en arbejdsplads for at kunne gøre krav på dagpenge fra arbejdspladsen i indtil 5 uger i tilfælde af fravær med sygdom som grund. For det tredje: stadig lavere arbejdstid vil øge de samfundsøkonomiske følger af dobbeltdækningsmuligheden; mange mener nemlig, at muligheden for dobbeltdækning allerede i dag vil få sådanne følger i et ikke ringe omfang. Ræsonnementet er naturligvis, at overdækning er lig forbrug, som der ikke ligger tilsvarende arbejdsydelse eller produktion bag ved. Det er klart, at hvis overdækning bliver udnyttet i vidt omfang, betyder det noget føleligt for den samfundsøkonomiske balance. Usikkerheden består i, om der, når det kommer til stykket, bliver tale om en sådan overdækning i noget videre omfang. Jeg erkender gerne, at jeg selv har været og stadig er noget usikker i denne sag. Til gengæld er det også mit indtryk, at usikkerheden går på tværs af det formelle flertal og det formelle mindretal.

Det ene problem er for mig det forhold, flertallet peger på. Funktionærer har denne begunstiggelse, og lad mig tilføje, offentligt ansatte i stort tal, MFere, som hr. Finn Christensen i øvrigt omtalte, også, men sær-